

ko sta oddržala fantka. — Vinko se je ozrl ljubeznivo v zamišljeno deklico:

„Povej mi Lucek, kaj te teži? Bila si tako srečna, hodila si po oblakih, dehtela si od radosti, zvenela v smehu — kaj te je poparilo? Ali ni gospa Leonora več tista?“

„O, gospa je vedno blaga, ljuba, ali gospod je tako čuden.“

„Ah, Luca“, je rekel dijak, „vedno se bojim zate! Ko si hodila v tisti rimski noši, je strmelo vse za teboj, in jaz sem bil ves zbegan . . . Luca, če pozabiš mene, ne vem, kaj storim . . . Srečen ne bodem več . . .“

Deklica si je otrla oči in vzdihnila: „Kaj je sreča, Vinko? Ko sem bila še v Šembijah, sem ménila, da me čaka sreča tukaj — pa

TOLAŽNICA V ZADNJEM BOJU.
PRIZOR IZ RUSKO-JAPONSKE VOJSKE.

JOSIP VRBANIJA.

„Morda si se mu zamerila?“

„S čim? Od prvega hipa je tak — govori š kuharico, z delavci — mene se pa ogiblje — vender dostikrat zapazim, da mi sledi njegov pogled.“

„Greh je misliti to — kaj pa če te rad vidi?“

Luca se je nasmejala s srebrnim dekliškim smehom: „Neumnež — saj mi niti ne privošči prijazne besede . . .“

bila je kratka, in sedaj ménim, da sem bila srečna poprej pri svojih krotkih ovčicah . . . Vedno me moti čudno obnašanje gospodovo . . . Saj veš, da ga ni bilo dolgo. Meni je gospa napravila tisto obleko in ménila, da bo soprog vesel male Rimljanke. Vse me je gledalo, ko sem hodila v kratkem, črnem, z rdečimi trakovi obšitem krilu, lični moderc iz baržuna, vezeni rokavci, pisana rutica . . .